

Hajós Alfréd
Általános Iskola
Budafok

1976 – 2006

Hajós Alfréd Általános Iskola

Az iskola 1976-ban épült és nyitotta meg kapuit a Rózsavölgy és a Leányka utcai lakótelep határán. Az alapítás óta testnevelés tagozatos iskolaként működik. A nevelőtestület elkötelezett híve az egészséges életmódra nevelésnek és a rendszeres sportolásnak, mely az iskola programjában kiemelt helyet foglal el. Ennek eredményeképpen különböző versenyeken, minden korcsoportban nagyon szép eredményeket érnek el tanulóik. Különösen büszkék vagyunk Kolonics György kétszeres olimpiai bajnok kenusra, aki az iskola tanulója volt, és ma kerületünk díszpolgára. Az iskola kialakítása ideális feltételeket biztosít a sportoláshoz, mozgáshoz, valamint sokféle verseny, vetélkedő rendezéséhez: több pályás sportudvara, korszerűen felszerelt tornatermei vannak, és mindez egy szép, nagy gondozott kerttel párosul. A pedagógiai programban tovább folytatják ezt a képzési irányt. Sokat fáradoznak a versenyszellem és a csapatszellem kialakításáért, valamint az olimpiai eszme megismeréséért. Továbbra is fontos cél az egészséges életmód kialakítása, a környezeti értékek védelme és a humán kultúra befogadása. Az egészséges életmódra nevelésen és a sportoláson kívül az iskola stabil alapokat nyújt a továbbtanuláshoz, valamint kiemelt feladatként szerepel programjukban a tanulási nehézségekkel küzdő gyermekek hátrányainak csökkentése és felszámolása is. Gratulálok a nevelők három évtizedes munkájához, és kívánom, hogy még sok évtizedig neveljék eredményesen gyermekeinket!

Szabolcs Attila polgármester

Ez már történelem...

Felnőttkorba lépett a Tompa utcai Általános Iskola! 30 éves! A legszebb felnőttkor! Mögöttünk az indulás, az összeszokás, az érés, a kiforrás - előttünk a

jövő, a bizakodás, az új generáció.

Komoly kihívás előtt álltunk 1976-ban, amikor felépült a lakótelep részeként iskolaépületünk. A kerület akkori vezetőségétől kaptam azt a megtisztelő feladatot, hogy szervezzem meg, indítsam be a tanévet az új iskolában. Minden

segítséget megkaptam a Művelődési Osztálytól és a Gondnokságtól. Nemes feladat volt benépesíteni, élettel megtölteni: tantestületi, gyerek és szülői közösséget formálni. Gyermekszerető, elhivatott pedagógusok álltak mellém e megtisztelő feladat megszervezésében. Szeretettel gondolok vissza dr. Mészáros Lászlónéra, aki az alsó tagozat szervezésében, Józsa Mihálynéra, aki a felső tagozat alakításában segített. Koppány Bélánéra, aki a napközit formálta, Szabó Pál igazgatóhelyettesre, aki az épület bebútorozásában és a technikai feltételek megteremtésében tevékenykedett. Varga Józsefnére, aki a szülőket fogta össze, dr. Farkas Vera iskolaorvosra, Szívós Erzsébetre, az úttörő élet szervezőjére, a testnevelés tagozat beindítóira: Süveges Tamásra és Tóth Istvánra... és hosszan sorolhatnám a névsort, akik nélkül nehéz lett volna az indulás. Köszönettel tartozom azon munkatársainknak is, akik a tanulók étkeztetésében, a tantermek, illetve az egész épület tisztántartásában tevékenykedtek. Meleg szívvel emlékezem vissza az első tanévnyitóra, ahol a csillogó szemű kis elsőosztályosok és a kíváncsi tekintetű nagyobb tanulóink szorongva figyelték, mi vár rájuk az új iskolában. Az új nevelőtestülettel, melyben idősebb, gyakorlott pedagógusok mellett pályakezdő fiatalok is voltak szép számban, sikerült egy új iskolai közösséget formálni. Büszke vagyok arra, hogy ma (a nyugdíjazások mellett) a

tantestületben olyan törzstagok tanítanak, nevelnek, akik 30-25-20 évvel ezelőtt itt kezdték pályájukat, pl. Pataki Lászlóné, Ivánku Ágnes, Putnoki Éva, Moncz Lászlóné, Meggyes Márta, Fodor Istvánné, Csillag Monika, Szabó Mihály, és példát mutatnak tanítványainkból lett munkatársaiknak, akik ma már szintén a törzsgárdához tartoznak. A mai iskolavezetés is ebből a törzsgárdából nőtt ki és méltón követi és fejleszti tovább az iskolai életet.

E rövid kis visszatekintésbe nem fért bele minden: a sok közös küzdelem, ami a sikerhez vezetett. Sok együttműködő munkatársam volt még. Fejet hajtok azok előtt, akik már eltávoztak az élők sorából.

Ha betekintünk az eltelt 30 év iskolai archívumába – amely őrzi a sok fényképet, oklevelet, serleget, kitüntetést – látjuk munkánk gyümölcsét. A múlt kicsiny elsőseiből, tanítványokból lettek a mai szülők és mai tanítványaink – ez is a sikerhez tartozik.

Igen, ez már történelem!

Gondolatait lejegyezte: Balás Ottóné nyugdíjas igazgató

Fáklyavivők

A magyar olimpiai mozgalom a nemzetközi olimpiai mozgalomban mindig meghatározó szerepet játszott és játszik napjainkban is. Gondoljunk csak dr. Kemény Ferencre, a NOB alapító tagjára, majd azokra a bizottsági tagokra, akik a történelem folyamán képviselték hazánkban a NOB-ot. Büszkéek vagyunk arra, hogy most két NOB tagunk van dr. Schmitt Pál és dr. Aján Tamás személyében.

A magyar versenyzők által eddig megnyert 158 aranyérem kötelezi a Magyar Olimpiai Bizottságot az olimpiai eszme és a magyar sportmozgalomban lévő olimpiai hagyományok ápolására. Ennek elősegítése céljából működteti a Magyar Olimpiai Akadémiát (MOA), amelynek kiemelt feladata az olimpiai eszmével kapcsolatos nevelés, oktatás. Ezen a területen kezdődött kapcsolatunk a budafoki Hajós Alfréd Általános Iskolával 2001-ben. Ezt a kapcsolatot „siker sztorinak” nevezem, hiszen tanévről-tanévre haladva egyre több ötlettel fűszerezett olimpiai napokat szerveztek az iskola pedagógusai.

Meggyőződésem, hogy az iskolák olimpiai nevelésének eredményességét alapvetően az olimpizmus iránt elkötelezett pedagógusok és szülők tevékenysége határozza meg. Sok idő, fáradság szükséges, mire odajutunk, hogy a gyerekek igazából érdeklődjenek az olimpizmus iránt. Ebben az iskolában mindent megtettek ennek érdekében, a Hajós Alfréd iránti tisztelet közösségkovácsoló erőnek bizonyult.

Kívánom, hogy az elkövetkező tanévekben is ilyen lelkesedéssel legyenek a fáklyavivők, még több sikert, dicsőséget hozva iskolájuknak.

Budapest, 2006. október 3.

Dr. Jakabházyne Mező Mária MOA főtitkár

„Diák marad az ember, míg él,

Leckéit a síríg tanulja,
Mindig nehezebbet a réginél...”

(Reviczky Gyula)

„Honfoglaló” voltam én is

Egy-egy évforduló kapcsán az ember kicsit visszatekint életének jelentős állomásaira, előveszi emlékeit, a fotókat, és felidézi a múltat. Egy évforduló ünnepe mindig visszatekintés, múltba nézés, ez azonban a mának is szól, hogy benne lássuk meg a jövőnket. Ilyenkor jó és rossz emlékek között kutatva eszünkbe jutnak régen történt események. Így vagyok ezzel én is, amikor felidézem pályafutásom kezdeti éveit.

1976 augusztusában rendhagyó helyen és rendhagyó módon tartotta meg alakuló

értekezletét a Tompa utcai Általános Iskola tanári kara. A frissen átadott, még erősen mészszagú iskola bútorozatlan tanári szobájában hallgattuk igazgatónőnk, Balás Ottóné /Kató/ tájékoztatóját. A bemutatkozások kissé

hosszúra sikerültek, mert csak néhányan ismertük egymást, hiszen a pedagógusok zöme a főváros különböző iskoláiból érkezett.

Az ismerkedést hangos szó szakította félbe: Ki itt az igazgató? Jöjjenek segíteni, meghoztuk az iskola bútorait!

Mindannyian nekiláttunk, és még aznap bebútoroztuk iskolánkat. Idős, fiatal, matematikatanár, testnevelő, biológiatestanár - mindannyian jókedvűen hordtuk a tantermekbe a székeket, asztalokat, padokat, hiszen ott és akkor ez volt a legfontosabb pedagógiai munkánk.

Markó Károlyné /szül.: Szivós Erzsébet/

„Amikor én még kisserác voltam...”

Milliónyi emlék villan fel bennem, amikor az általános iskolai éveket idézem fel. Kronológiai sorrendbe is rakhatnám őket, de én inkább olyannal kezdem, amit a mai diákok elképzelni sem tudnak. Iskolai ünnepély valamelyik „nemzeti ünnepünkön” a hajdani Budafok moziban:

Egy felelősségteljes hang megszólal beterítve a mozi nézőterét: 5534-es számú Makarenkó Úttörőcsapat, VIGYÁZZ!... és ezzel kezdetét veszi a Vörös Hadsereget és az „ideiglenesen hazánkban tartózkodó szovjet csapatokat” méltató színpadi jelenetek sora, melyet az unalomig ismételt háborús film követ.

Gondolom nem voltam egyedül azzal, hogy szerettem ezeket az ünnepeket, nem volt tanítás, jobb esetben szerepelni sem kellett (mindig megúsztam, szerencsére). Így még kellemes időtöltésnek is nevezhetjük a dolgot. Ilyen rendezvényekkel csak az iskola ajándékozott meg, ezért szenteltem ennek néhány sort.

Az első emlékem a suliról majdnem harminc éves, valamikor 1977 nyaráról származik. Szüleim fejükbe vették, hogy testnevelés tagozatos leszek, de hogy oda „bebocsátást nyerjek”, felvételi vizsgát kellett tennem. Beléptünk a tornaterembe és olyan látvány tárult elém, mintha egy stadionba léptem volna be, hatalmas volt, tele idegenekkel. Még most is csodálkozom, hogyan mertem elengedni édesanyám kezét. Kislabdát dobtunk, futottunk, fociztunk, csúsztunk, másztunk, és valószínűleg már ekkor találkozhattam leendő osztálytársaimmal, persze erre nem emlékszem. A felvételi vizsga eredményét később tudtuk meg, természetesen sikerült, s mint a későbbiek során kiderült, az életem további alakulására is kihatással volt.

Az iskolai évek – így utólag - nagyon hamar elrepültek. Az alsó tagozatban még mindig hatalmasnak tűnt a tornaterem, de mivel az osztálytársaimmal együtt imádtuk a tornaórákat, a kedvenc tantermem lett. Köszönettel tartozom Tóth Istvánnak, aki az iskolában eltöltött nyolc esztendő alatt végig a testnevelő tanárom volt. Ő vitt le életemben először egy igazi kajak- kenu telepre, az azóta

már sajnos megszűnt (elköltöztetett) Bp. Spartacus sporttelepére. Ezzel egy máig is tartó szerelemnek a lehetőségét teremtette meg.

Mivel tudtam, csak akkor mehettek délután a Duna közelébe, ha másnapra megírom a leckét, ezért ezt a kis áldozatot általában meghoztam. Szorgalmasnak tűntem, senki nem korlátozott, sőt a szüleim még büszkék is voltak rám, és tanáraimnál is bevált ez a taktika.

Az alsós évek alatt Ötvös Zsuzsa néni egyengette utamat. Emlékszem az első matek házi feladatra. Összeadásokat kellett megoldani, és nem igazán tudtam mit kezdeni a számokkal, jelekkel, így találomra irkáltam be a végeredményeket. Csodálkoztam, hogy volt, aki mindet eltalálta, nekem pedig csak egy sikerült ($3+5=8!!!$). Később persze rájöttem, hogy mi a titok nyitja. Ekkor még napközis voltam. Emlékszem, mennyire irigyeltem azokat, akik egyből hazamehettek a tanítás után. Misi bácsi (Szabó Mihály, még mindig itt tanít), azért sokat segített abban, hogy annyira ne fájjon a szívünk. Mindig kitalált valami érdekes játékot (ki eszi meg a leggyorsabban a sportszeletet késsel és villával, senki többet harmadszor), vagy pedig kirándulni mehettünk a Törley- kriptá közelében található játszótérre. Voltak olyan kirándulások is, melyek az iskolai időn kívül voltak, ilyenkor biciklivel jártuk be a környéket. Emlékszem, ekkor láttam először olyan forgószelet, ami felszippantotta a port, és mint egy nagy mozgó tölcser kavargott tovább.

Felsőként Margit néni, hivatalosabban Szekeres Jánosné volt az osztályfőnököm. Mivel matek szakos tanár volt, bíztam benne, nem szerzett tudomást az én tippelős módszeremről, de meg kell jegyezmem, ekkorra már egész jól ment a számtan. Még mindig a tornaóra volt a kedvenc, de a terem már

sokkal kisebb volt, szinte kinőttük. Mostanában már kicsinek tűnik, mintha nem is ugyanaz a terem lenne, ahova édesanyám noszogatására léptem be majdnem harminc évvel ezelőtt.

Kolonics György

Mindig velem – emlékezés egykori iskolámról

Ülök diplomataként külügyminisztériumi szobámban – emlékezem, és őszülő tanítónőm a múlt karjába zárva táncol velem az időben vissza... vissza. Egy illat csiklandozza orromat, a földszinti ebédlő kicsit zsíros, kicsit szappanos, műanyagpohár ízű illata. Arcok villannak a táncba. Zsuzsa néni barnás, vastag keretes szemüvegét igazítja. Szabó Pali bácsi bajszát törli és az igazgatóhelyettes kötelező szigorral nézi az előtte majszoló jövőt. Táncolunk tovább és a sodrás évet vált. Lazányi Edit néni kezét lendülni látom – „a fokhálózat” – visszhangozza a terem. Látom önmagam és hallom hangomat – „a kis hottentotta a villanyt felkattintotta”- vagy hm..., hogy is van az akkor szavalt Tamkó Sirató Károly versike ?! Tovább röpít a tánc, Klári nénit hallom „klász szmirna”, majd kissé bizonytalanul az orosz főneveket ragozom, és táncolunk tovább. Ünnepelet látok, s megint hallom hangomat – „5534-es számú Makarenkó úttörőcsapat vigyázz! Jelentéshez közép-re nézz!” – csapattitkárként nézem társaim és tovább táncolva, már a balatonakali úttörőtáborban vagyunk.

Röpít a tánc éveket vált és Tatán, majd Zánkán éneklek az úttörődalokat. Majd ismét a Tompa utcai iskolámban vagyok, most éppen történelem versenyen és kicsit később úrhajózási kiállítást rendezek a zsibongó melletti öltözőben. Látom Horváth Hubi bácsi szigorúan mosolygós őszes fejét – „A fizika, az igen, édes fiam, az komoly dolog!” – mondja, és a messzeségbe vész a hangja. Táncolunk tovább és a kémia előadóban Pataki Marika néni elnéző mosollyal mondja – „Olyan, hogy egyik test közül a másik, olyan nincs kedves Levente, de értem, mit akartál mondani.” – és a lakmusz lassan elszíneződik. Táncolunk tovább, és Prigl Lacival összeségünk, Tóth Marian megfordul: - „Kucuk”, pszt! Táncolunk tovább és Pista bácsit hallom: – „Varga, mit csinálsz, egy leütés és fektetett dobás, gyerünk!” Táncolunk és pörgünk, egyre több az arc – Zsóka néni kacsint, Feri bácsi milliméter pontosságra int, Jutka néni szolmizál, Éva néni hűmmög: - „Levente, ez a matek felmérő megint csak négyes!” És ott van az a nagyon szigorú, és mégis nagyon kedves, mindig sejtelmes, sötét szemüveges női arc: Kató néni, az igazgatónő. Táncolunk, velem perdülnek a piros-fehér keretű ablakok, a mozaikok, a futópályák és a kosárpalánkok. Velem táncolnak a tanárok, mindig támogatnak, azóta is súgnak. Simogatnak, ha nem bírom tovább, vigasztalnak, átölelnek, velem vannak ők és az iskola, örökre!

És most már lányaimmal, Eszterrel és Mirjammal is, mert már ők is itt tanulnak.

Köszönöm! Varga Levente

Régi diákok találkozója

A 30. jubileumi év tiszteletére szeptember 22-én rendeztük meg iskolánk régi diákjai és tanárai számára a találkozót.

Az érkezőket vidáman feldíszített udvar és retro uzsonna várta. Délután négy órától folyamatosan érkeztek a vendégek – kamasztól a középkorúig mindenkit összehoztak az emlékek. Nem csak az udvar telt meg, hanem a folyosókon és az iskola bejáratánál is sokan beszélgettek, fürkészték az ismerős arcokat, a legtöbben bejárták az egész épületet.

Az iskola alapító, és jelenlegi igazgatója is köszöntötte az érkezőket, majd vidám kvíz kérdések segítségével elevenítettük fel a múltat.

Mire lement a Nap, sok régi barátság éledt újra.

Kirándulás

Teázgatunk, jubileumi ünneppsorozat van. Régi és új kollégák, volt diákok az elmúlt 30 év eseményeit idézzük.

A kezdetek..... emlékszel.....? Az első nehéz év mögöttünk, a nyári táborok előttünk. Meglepetés és ajándék volt az első tantestületi kirándulás lehetősége Zircre. A város, az apátság története, Bakonybél és környéke lenyűgözött. Ahogy visszanézünk könnyes lesz a szemünk, mivel az akkori kollégák közül néhányan már nem élnek. Tisztelettel és szeretettel gondolunk rájuk.

Ezután hagyománnyá vált a kirándulás. Jártunk :

Csehszlovákiában, Bécsben, Székesfehérváron, Vókányban, Pakson, Vácon, Bodrogon, Kecskeméten, Ópusztaszeren, Hortobágyon, Zsámbékon, Herenden, Veszprémben.

Röpködnek a szavak, félmondatok : fafaragás... az útlevele mindenkinek itt van?...finom a süti... receptcsere... kecskeméti tál...gyerekfalu...hídi vásár... szalmakalap...porcelángyűszű...

Ami mindegyikben közös volt: a szakmai eszmecsere, tervezgetés a jövőre, és a legfontosabb a jó hangulat.

Valamikor régen.....

....sok évvel ezelőtt, élt egy kicsi lány, akinek minden vágya az volt, hogy színésznő lehessen. Be is iratkozott a Nádasdy Kálmán Művészeti Iskola drámatagozatára. Édesanyja kísérte el és néha-néha ott is maradt az órákon. Az édesanya nem volt más, mint a Hajós Alfréd Általános Iskola egyik vezetője, Fodor Istvánné, Marika.

Történt egyszer, hogy egy fejlesztő osztályt indítottak nehézsorsú gyermekek számára. Márton Lászlóné, Marika néni vezetésével. Felmerült a gondolat, hogy ezek a gyerekek milyen jól érzék magukat a drámaórákon és felkértek, hogy vegyék részt a fejlesztő programban. Örömmel mentem bele a „játékba”. A sok-sok hátránnyal terhelt kicsi gyerekek jutalom volt minden óra, hiszen a játékos mozgás, beszéd, verstanulás, a mesedramatizálás olyan élményekkel és tapasztalatokkal gazdagította őket, ami segített nekik fogékonnyá válni a környező világra. A siker arra buzdította a felnőtteket, hogy kiszélesítsék a programot. Ezért felajánlották az „a” osztályba jelentkező gyermekek szüleinek a drámajáték lehetőségét.

Így indult a Művészeti és a Hajós iskola közös története. Azóta több száz gyermek „játszott-játszik” a Művészeti iskola Kamaratermében. Játék közben, a pergő drámaórák alatt születnek meg év végére a vizsgaelőadások, melyek mindig a korosztálynak megfelelő és a gyerekek kreativitására építő produkciók: A legteljesebb előadás az volt, amikor a drámacsoportok – elsősöktől a gimnazistákig – egymás után léptek fel egy szerkesztett műsor keretében, megjelenítve a gyermeki lélek fejlődését és véleményét a felnőttekről, egymásról, a világról. Itt láthatták a szülők először,

hogy milyen sokrétű munka folyik a tagozaton, s hogy honnan hová juthat el gyermekük az évek során.

Sok gyermek lépett ki azóta az iskola kapuján, a kislánynak is teljesült a vágya, színésznő lett. A történet azonban nem ér véget. Új gyerekek lépnek a régiek helyébe és folytatódik az, amit József Attila így fogalmaz: „... a mű, nem annyira a művész, inkább azok által él, akik szeretik a művészetet, és azért szeretik, mert keresik az emberséget.”

Farkas Ágnes

drámapedagógus

Napközis élet

Bizony nehéz egy iskolás gyerek élete. Ezért mi, napközis nevelők mindent megteszünk, hogy változatos programokkal színesítsük délutánjaikat.

Már augusztus végén azon törjük a fejünket, hogy mi legyen az a gyermekközpontú téma (ez egy a kicsik körében közkedvelt meseszereplő), mely köré az éves programokat szervezzük.

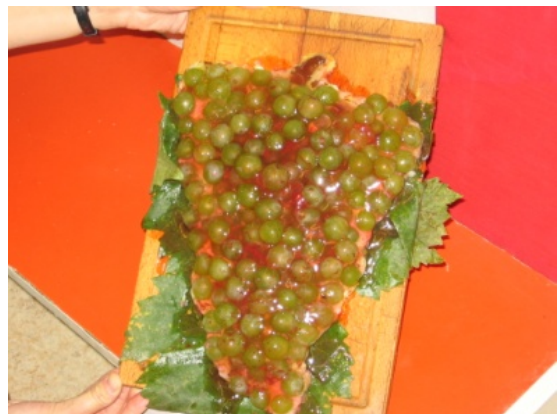
Volt már Garfield éve, majd Némó adta a feladatokat: „tengeri csillag” keresés, Némó-vásár, kincsvadászat, rajzverseny: a legkülönlegesebb hal, Némó vetélkedő. Aki kedvet kapott még a Némó táborba is mehetett Balatonalmádiba. 2006-2007-ben a pontverseny feladatait Vuktól kapják: lesz majd rókavadászat, Vuk és barátai- kereső, nyomkereső.

Nagy gondot fordítunk a szelektív- hulladékgyűjtésre, egyre több újságpapírral töltjük meg a konténert.

Az elmúlt öt évben már hagyománnyá váltak programjaink, melyeket a népi hagyományok jeles napjaihoz kapcsolódva szervezünk.

Célunk, hogy minden hónapban legyen egy olyan délután, ahol ilyen mulatsággal töltjük az időnket:

- Szüreti akadályverseny és kézműves foglalkozás:
- Állatok világnapján zöldségállat készítő és aszfalt rajzverseny
- Halloween-hoz kapcsolódó jelmezes felvonulás

- Karácsonyi készülődés, melynek elmaradhatatlan része a mézeskalácssütés
- Farsangi multságunkon minden csoport tánccal szórakoztatja a közönséget

- A húsvéti ötletbörze után tojáást kereshetnek.

Nincs olyan hónap, hogy valamelyik csoport ne kirándulna. Volt már úticél: Vadaspark, Budai-vár, Pálvölgyi- cseppkőbarlang, Állatkert, Mezőgazdasági Múzeum, Csodák Palotája, Közlekedési Múzeum.

A szabadidő változatos eltöltését a csoportközi foglalkozásokkal színesítjük, melynek keretében kézműves foglalkozásokat tartunk, ahol különböző technikákkal ismerkednek meg a gyerekek. Elsajátítják a sütés-főzés csínját-bínját, játékosan tanulják az angolt, informatikát, origamiznak, báboznak.

Arra törekszünk, hogy még otthonosabbá tegyük a gyerekek délutánjait. Büszkén vállaljuk a napközi **OTTHON** nevet.

Óvodából iskolába

Nagy lépés a kicsi gyerek életében az iskolába kerülés. Azért, hogy az átmenet minél zökkenő-mentesebb legyen évek óta a nagy csoportos óvodásoknak „SULIKÓSTOLGATÓ”

foglalkozásokat tartunk. Ilyenkor megismerkedhetnek a tanító

nénivel, a tanteremmel, szokásokkal. Tapasztalataink szerint ezek a játékos együttlétek oldják a szorongásokat, magabiztosabbá tesszük az iskolába kerülő gyerekeket, fejlődik a kommunikációs képességük, játék közben tanulnak meg magasabb szintű együttműködést.

Iskolába kerülésük után is rengeteg játékos foglalkozással telik a nap, éppen az

átmenet megkönnyítése miatt.

Ilyen játékos foglalkozás a sorobán óra is. Itt egy Japánban meghonosított számoló eszközzel jutunk be a számok birodalmába.

Fejlesztő játék, mely segítséget nyújt a számfogalom

kialakulásához,

műveletvégzéshez, a figyelem

fejlesztéséhez, a kicsi ujjak finom mozgásának épp meglévő szintjének emeléséhez.

Szerethető oktatójáték, mely segítő kezet nyújt a tanulásban.

Sulirádió

Van már vagy 26 éve, hogy a titkári irodában, a bejárattól jobbra, a sarokban megláttam Őt! Szerényen, a terítők alatt, szótlanul várta a sorsát. Igen, Ő volt a Stúdió, amit elődeim egy pad alsó részén rendeztek be, és csak kellemes guggolós pozícióval lehetett megközelíteni. Aztán néhány akkori tanítvánnyal gondoltunk

egy nagyot, és átköltöztettük az egészet a könyvtárba. Ott se volt valami elit helye, hiszen egy oldalszekrényt kaptunk, és adás csak a szekrény kinyitása után volt lehetséges. Később, mikor a „Kisorosz” terem,- a mai stúdió,- felszabadult, és megkaptuk Tanácsteremnek... Na, attól kezdve

beszélhetünk igazi rádiózásról. A tanácsteremben eleinte még tengerimalac tenyésztés is folyt, a rádiós tevékenység csak sokad rendűnek számított.

1990 környékén jött el a virágzó korszak, és a helység átalakult stúdióvá. 2005 októberéig volt ugyan jó néhány átmeneti, csöndes, rádiómentes éve az iskolának, de mivel épp nyolcadikos, minden jóra kapható osztályom volt, elhatároztuk, újraindítjuk az adást. Új asztalokat hoztunk, újra kábeleztek a rendszert, és az addig jórészt régi televíziók elfekvőjeként használt helységet fokozatosan megtöltöttük élettel. A rádiós területet hétről hétre növeltük, a raktárt meg ugyanilyen iramban csökkentettük. Év végére a rádió uralta az egész helyiséget. 2005 a technikai megújulás éve volt számunkra. Új végfokerősítő, új, 6 csatornás mixer, új dinamikus stúdiómikrofonok és persze állványok, és egy laptop, mely az egész rendszer lelke lett. Új vezérlőpultot alakítottunk ki, a falakat és a berendezési tárgyakat-visszhangosodást gátló textillel vontuk be, és megalkottuk a bemondópultot, saját bemondó-monitorral, valamint az adás előkészítő területet. Ma már a felvételeket, ünnepi műsorokat, szignálokat és reklámokat, valamint a reggeli tornát digitális technológiával sugározzuk. Úgy szokták mondani, hogy ezek voltak a tárgyi feltételek. Azonban semmit se érnének, ha nem lennének mögötte, vagy inkább előtte a gyerekek. 2005

októberében négyen kezdtük, ma, 2006 októberében ötvenen vagyunk. Hetente tartunk felvételit, hetente 4-5 gyerek adja be jelentkezési lapját. Lassan elérjük, hogy a Sulirádió tömegszervezetté váljon. A rádió mindenki számára nyitott. Jelentkezési lappal- melyet a szülő is aláír - lehet megpróbálni az írásbeli felvételit. Ha azon megfelelt a felvételiző, jöhet a szóbeli, ahol ismeretlen

szöveget kell felolvasni mikrofonba. Felsősök, alsósok körülbelül egyenlő arányban veszik ki részüket a munkából. Műsoraink, illetve azok igényessége, színvonala az, ami miatt a Sulirádió népszerű iskolánkban. Reklámjainkat, szignáljainkat kívülről mondják a gyerekek. Reggel fél nyolctól nyolcig van adás. 7 óra 50 percre zenés összeállítás, slágerlista, kívánságműsor, majd ezt követően jön a reggeli torna. Az utolsó 5 perc a közszolgálati műsorsáv. Van benne menza-étlap, névnap és születésnap köszöntés, iskolai hírek, talált tárgyak, sporthírek és persze időjárás-jelentés a következő napokra. A Sulirádió életre hívta a saját honlapját is

(www.suliradiosuliradio.gportal.hu), mely nem csak a rádiós, hanem az iskolai eseményeket is képes beszámolókkal követi. A rádiózás- mely nagyon sok munkával, másról való lemondással jár, és nagy odafigyelést, összeszedettséget kíván művelőjétől, valamint rengeteg időt, energiát vesz igénybe- olyan kihívást, ugyanakkor sikerélményt és népszerűséget ad a gyerekeknek, melyre igen nagy szükségük van. Úgy tűnik, a stúdió, a technikai háttér megadja a lehetőséget, a gyerekek pedig élnek vele. Erről szól a szlogenünk is: A Sulirádió nekünk szól!

Egy nap az iskoláért

-társadalmi munka a Hajósban-

Egy szeptemberi szombat reggel, szülők, gyerekek és tanárok érkeznek a budafoki Hajós Alfréd Általános Iskolába. Táskák, tanszerek és feladatlapok helyett kerti szerszámokat, zsákokat, munkáskesztyűt hoznak magukkal.

Idén harmadik alkalommal rendeztük meg az „Egy nap az iskoláért” akciónkat, melynek keretében közösen dolgozunk iskolánk udvarának és tantermeink rendezettebbé tételén.

Ezekén a napokon szülő és tanár együtt gazolnak a salakpályán és a betonutak szegélyén, nyírják a bokrokat, tisztítják meg az udvari színpadot és a „tengő” pályát, melyet kevésbé jó nevelt polgártársaink éjszakai szórakozóhelynek használva telehajigálnak szeméttel. Gyermkeink -diákjaink-

pedig szintén kiveszik részüket a kerti hulladék összeszedésében, konténerbe hordásában, vagy akár a homokozó feltöltésében. Ha megszomjaznak a szorgoskodók a munkában, teát és kávét kaphatnak az ebédlőben, a frissítő után lehet tovább dolgozni. Az

osztálytermekben néhányan a régi bútorokat igyekeznek csinosabbá, használhatóbbá tenni. Néha jól jön az a „szakértői” segítség is, melyet az apukák tudnak nyújtani. Kevés kollegina tudná újra vakolni a levert sarkokat a teremben, a tüskés bokrokat sem szívesen nyessük meg, és a veszélyessé vált mászókat se tudnám levágni a helyéről.

Igazgató néni is velünk dolgozik, mindig akad olyan gyerek, aki neki segít a legszívesebben, akár egész délelőtt el sem mozdul mellőle.

Érdekes módon ezen a napon nincsenek konfliktusok; egy gyerekre se kell rászólni, tanárok és anyukák derűsen cseverésznek, míg megtöltenek egy zsákot hulladékkal, hiszen most erre is van lehetőség. Dél körül az udvar egészen megújul, majdnem olyan, mint

gyerekkoromban. A hangulat békés és oldott, a közös munka és közös cél, gyerekeink és saját környezetünk szebbé tétele, törekvés arra az érzésre, hogy jó ide járni tanulni és tanítani, közelebb hoz bennünket egymáshoz. Lassan összepakoljuk a szerszámokat, és hazafelé indulunk.

Jövőre is lesz mit csinálni „Egy napon az iskoláért”!

Eminens Alapítványi bál

2005 szeptemberében tantestületünk elhatározta, hogy iskolánk fennállásának 30. évfordulójára alapítványi bált szervez. A bál legfőbb célja a szülők és a tanárok közti baráti kapcsolat erősítése és a kerek évforduló méltó megünneplése volt. A bál színhelyéül a Soós István Borászati Szakközépiskola és Szakiskola tangazdaságának a dísztermét jelöltük ki, ami igazán ideálisnak volt mondható egy ilyen jellegű rendezvény lebonyolítására.

Nagyon örültünk a lelkes szülői fogadtatásnak, mivel csak a szülők több mint 150 jegyet igényeltek. Sikerült szponzorokat is szereznünk a színvonal emelése érdekében. Az illusztris meghívott vendégeink közül olyan kiemelkedő személyt is sikerült meghívni, mint Szabó Gyula, Kossuth-díjas színművész, aki nemcsak hogy megtisztelt bennünket a jelenlétével, hanem szívmelengető szavakkal köszöntötte a bál résztvevőit.

Svédasztalos állófogadással, igazán finom borokkal, különböző italokkal, élőzenével és egy, tanáraink által összeállított műsorral leptük meg vendégeinket. A műsorban látható volt a tanári énekkar, egy többszereplős, humoros jelenet, amelyekről elmondhatjuk, hogy tomboló sikert aratott

Az értékes tombolatárgyak tették még izgalmasabbá az estét. A hangulat tetőpontja természetesen a tánc volt, amit reggelig is ropott volna a tisztelt vendégsereg.

Igen jó hangulatban búcsúztunk el egymástól, és a nagy sikerre való tekintettel elhatároztuk, hogy a bált beépítjük iskolánk hagyományai közé.

Halloween

Iskolánk minden évben megrendezi a felső tagozatosok számára a tökfaragó versenyt.

Osztályonként 3 – 3 fő indulhat ezen a gyerekek között igen népszerű versenyen. A csapatok saját maguk vásárolják meg az erre a célra megfelelő Halloween tököt, amelynek súlya olykor a 12 kilót is meghaladhatja. Másfél óra áll a gyerekek rendelkezésére a

faragáshoz. Ezen idő alatt igen jó a hangulat, szól a zene, és közben lassan születnek a fantáziadús alkotások.

Az idő lejártával a gyerekek izgatottan várják a zsűri döntését, és az első helyezettnek természetesen jutalmat kapnak.

Zárásként meggyújtjuk a gyertyákat, és gyönyörködünk az alkotásokban, miközben arra gondolunk, hogy „elűztük a rossz szellemeket iskolánkból”, és a sütőtök illatot élvezve azt mondjuk egymásnak, hogy jövőre is találkozunk.

Karácsony

Talán alig van olyan család, ahol a karácsony ne az év legfontosabb ünnepe lenne. Ilyenkor a szétszéledt családtagok, rokonok újra találkoznak, hogy év közbeni felhalmozott „adósságaikat” rendezzék. Szeretteinket, ismerőseinket kisebb nagyobb meglepetésben részesítjük, így nem feledkezünk meg az adás öröméről sem.

Maga az ünnep már novemberben elkezdődik, hiszen lakóhelyünket évről évre egyre szebben kivilágítják, felkerülnek a neonfények megszokott helyükre, s a szemgyönyörködtető kivilágítás talán sokunkban felidézi, hogy miről is szól valójában ez az ünnep. Azonban keresztény gyökereiből kiragadva sokan inkább az üzletet, a gyors pénzkereseti lehetőséget látják benne, mint valódi értékközvetítő üzenetet.

Iskolánk hagyományaihoz hűen minden évben megünnepli a karácsonyt is. Azt látom, hogy évről évre más, egyre színvonalasabb műsorral lepnek meg bennünket iskolánk tanulói. Ezek az események nemcsak szépek, színvonalasak, hanem erősítik együvé tartozásunkat is, hiszen a legkisebbektől egészen a ballagó nyolcadikosokig felvonul a diáksereg azért, hogy elkápráztassanak bennünket, s érezhessük azt, hogy de jó is egy ilyen közösséghez tartozni. Olyan tanulók lépnek színpadra, akik bizonyítják sokoldalúságukat, hiszen olykor a közösség többi tagja számára ismeretlen oldalukról mutatkoznak be. Sokan hangszeren játszanak, vagy gyönyörűen szavalnak, esetleg színdarabot mutatnak be világosságra hozva azokat a talentumokat, amelyek azért vannak, hogy gyönyörködtessenek bennünket.

De jó is egy nehéz év után, egy téli, hideg délelőtti helyet foglalni egy kényelmes nézőtéri széken, átadni magunkat a műsorkezdés izgalmának, várni, hogy elhalkuljon az izgő-mozgó nézősereg, és egy kicsit elfeledkezve mindenről gyönyörködni az ismert vagy éppen még ismeretlen gyerekek előadásában. Őszintén mondom, hogy átéltem már ehhez hasonló perceket.

Köszönet a felkészítő pedagógusoknak és a szereplésre mindig kész tanulóifjúságnak ezekért a pillanatokért.

Farsangi mulatságok

A zord tél elűzésére a hagyományokhoz híven mi is álarcot öltünk. Dallal és tánccal hívogatjuk a tavaszt. Hol állatok bőrébe bújunk, hol tollasbált rendezünk, máskor mesehősökben gyönyörködhetünk. A jókedv azonban mindig állandó. A jelmezverseny után a gyerekek táncbemutatóval szórakoztatják a közönséget. Vállalkozó kedvű pedagógusaink is fellépnek, nagy derűségére a nézőknek. James Bondokként nagy sikert arattak a gyerekek és szülők körében.

Hogy újult erőhöz jussunk, az evés, ivás sem maradhat el. A résztvevők egymást kínálják az otthonról hozott pogácsával, aprósüteménnyel. A mulatság tombolával folytatódik. Mindenki feszült figyelemmel szorítja apró céduláit, és örömmámorban

úszik, ha egy kiskacsás radírt nyer. Ha időnk és energiánk engedi, még táncolunk és bolondozunk, majd fáradtan, de élményekben gazdagon sóhajtuk:

Mikor lesz megint farsang?

Farsangi sorverseny

váltóversenyeket szervezünk kicsik és nagyok örömére.

Minden évben meghívjuk kerületünk iskoláinak csapatait, hogy töltsenek velünk egy vidám délutánt és összemérjük ügyességünket.

Természetesen a legkisebbekre, az óvodásokra

is gondolunk, ők is rendszeresen eljönnek hozzánk és megtapasztalják, milyen jó együtt játszani és sportolni. A rendezvénysorozat csúcspontja iskolánk apraját-nagyját megmozgató „játsszunk most együtt” vetélkedő. Vendégül látjuk az olimpikonok nevét viselő iskolák csapatait, akik az ország távoli részeiből is eljönnek, sőt visszajárnak hozzánk. Mivel tornatermünkben ilyen sokan már nem férünk el, ezért ezen a napon a BMTE Fonyódi Antal Sportcsarnok lát minket vendégül. A versenyző csapatokban minden korosztály képviselteti magát a 6

évestől a szülőkgig. A játékos feladatok mindig egy téma köré szerveződnek, a műsorvezető meséjével viszi előre az eseményeket. Vezette már a játékot óriásnak öltözve Wichmann Tamás, Európa- és világbajnok kenusunk, aki iskolánk tantestületének tiszteletbeli tagja. A feladatok, a témák folyamatosan megújulnak, de játékos kedvünk a régi. A velünk együtt versenyző csapatok száma egyre nő. A tőlük érkező kedves, elismerő, lelkes visszajelzések is azt bizonyítják, hogy fontos helye van ennek a vetélkedőnek.

Nőj nagyra, csemete !

Az első igazi meleg, napsütéses pénteken ásókkal, lapátokkal, vödörrel felszerelt vidám csapat indul az udvarra. A társaság tagjai kollégáink, végzős diákjaink, érdeklődő hetedikesek. Facsemetét ültetnek a nyolcadikosok.

A kiválasztott helyszínhez megérkezve kezdetét veszi a ceremónia. Vidám, tréfálkozó hangulat van, hirtelen megsaporodik a szakértők száma, kiderül, sokan értenek e nemes feladathoz. Az öreg diákokat kicsit távolabbról tátott szájjal figyelik a kicsik is.

Az ünnepi beszéd alatt azonban elcsitul a nevetgélés. A jelenlévőkön átsuhan egy szívszorító érzés. Ez már a búcsú kezdete.

A facsemete jelkép: jelképe az életnek, az örök megújulásnak, az összetartozásnak és az emlékezésnek.

Hajós-gála 2006.

Iskolánk jubileumi hagyományai között talán a legnagyobb szabású rendezvény az iskolai gálaműsor volt.

A 30. tanév megünneplésére a KUSZÁ-ban került sor 2006. április 29-én.

A műsor szereplői és alkotói az iskola jelenlegi diákjai, tanárai voltak. Az előadások az ünneplésen kívül alkalmat adtak a tanév alatt végzett munka, valamint a gyerekek tehetségének megmutatására is. A szeptemberi Ki mit tud? verseny helyezettei mellett sok egyéb műsorszámmal mutatták meg a gyerekek és tanáraik, hogy a tanításon kívül még mi mindent nyújt az iskola az ott tanulóknak. Zenei produkciók, magas színvonalú táncbemutatók, drámajáték tették ki a műsor nagy részét. Ez a gála adott keretet a különböző díjak, köztük az iskola megbecsült tanárainak szánt emléklapok átadására is.

A nézők között voltak az érdeklődő szülők, meghívott vendégként pedig a kerület volt polgármestere, Bollók Istvánné, Szabó Gyula Kossuth-díjas színművész, Jakabházy Mező Mária, a MOA főtákar, Kolonics György többszörös olimpiai bajnok, Wichmann Tamás világbajnok, valamint az iskola korábbi pedagógusai, tanítványai .

Az ünnepség az iskola új indulójának eléneklésével zárult, majd felvágták a születésnapi tortát, melyből minden gyereknek és felnőttnek jutott egy-egy szelet.

Hajós- díj

Mint minden munkahelyen, a tantestületekben is óhatatlanul kialakul egymás szakmai munkájáról a vélemény. A művészvilágban és más közösségekben is megkeresik a módját annak, hogy egymás munkáját elismerjék, díjazzák. Talán ez volt kimondatlanul is a mozgatója annak az egyre gyakrabban megfogalmazódó kívánságnak, alapítsunk mi is egy díjat.

Jó alkalom volt a harminc éves jubileum, hiszen ennyi idő alatt az iskola kialakult értékrendje feljogosította a tantestületet, hogy reálisan ítélje meg a közösség tagjainak tevékenységét. Maga a díj egy nyitott tenyéren elhelyezkedő üveg földgömb, ami sok mindent szimbolizálhat.

Az elismerést első ízben a tantestület titkos szavazásának eredményeként **MONCZ LÁSZLÓNÉ** kapta meg. A díj átadására a harminc éves jubileumi gálán került sor hatalmas tapsvihar közepette.

Eszti néni, ahogyan a gyerekek és a szülők hívják, sokat tett az elmúlt évtizedekben a különböző gondokkal küzdő gyerekekért és családokért, a tantestület jó légköréért. A gyerekek és a szülők háláját, a kollégák szakmai elismerését, megbecsülését, nem túlzás azt mondani, szeretetét fejezi ki az elismerés.

Alkotó kezek kiállítás

Az iskola egyik legrégebbi hagyományaként minden tanév utolsó hetében a gyerekek munkái díszítik a zsibongót és a folyosókat. A művészi elrendezésben bemutatott alkotásokat így bárki megnézheti, aki bejön az iskolába.

A kiállítás megnyitóján elhangzó rövid versek, dalok egyben a különböző művészeti ágak találkozását is jelentik. Nemcsak rajzok, hanem egyéb munkák is kikerülnek ilyenkor a szekrényekből, fiókokból, beteljesítve eredeti küldetésüket: a gyönyörködtetést. Sokak számára csak ilyenkor válik világossá, mennyi maradandó dolgot hoznak létre év közben a gyerekek.

Élmények, hangulatok, érzések, a fegyelmezett geometriai formáktól egészen a sejtelmes, mindenki számára mást jelentő alkotásokig. A kis alkotó kezekben rejlő tehetség sokszínű eredménye rabul ejti a tekinteteket.

A munkák olyan oldalról is megmutatják alkotóikat, amelyről eddig talán csak kevesen ismerték őket.

A kicsik tábora

2004-ben, két éve indítottuk el a legkisebbek mesetáborát Balatonalmádiban. A szép környezethez mindig egy érdekes, gyerekeket foglalkoztató történetet választunk mottónknak.

Voltunk már a Százholdas Pagony Micimackói, és rendeztünk Harry Potter varázslónövendékeknek is tábort.

Az itt nyaraló gyerekek éjjel-nappal készek a vetélkedésre, versenyzésre, kézműves foglalkozásokra, szellemi próbákra. Egyik foglalkozás éri a

másikat, szinte alig jut időnk a Balaton hűs habjaiba merülni.

Állandó programjaink közé tartozik Tihany nevezetességeinek felkeresése, hajókirándulás Balatonfüredre, kisvasúton való utazás és séta a Veszprémi Állatkertbe.

A táborokat egy hangulatos Parti-vásár zárja, ahol a héten megszerzett aranyakat, kincseket lehet beváltani. Az idén Vuk, a kisoroka várja bátor követőit...

Erdei iskola

Nálunk, a Hajósban már több mint egy évtizede hagyomány az alsó tagozaton, hogy a tanév vége felé közeledve egy hétre kiköltözünk az iskola falai közül. Elindulunk a gyerekekkel, hogy felfedezzük hazánk egy-egy távolabbi táját, az ott élő emberek szokásait.

A fővárosi gyerekeknek különösen nagy élményt jelent megtapasztalni a vidéki élet nyugalját, szépségeit, egy hetet eltölteni távol a város zajától a természetben.

Jártunk már sokfelé, voltunk Kőszegtől Szilvásváradig az ország számos gyönyörű részén. Utaztunk már együtt elsőstől harmadikosig Pusztamarótra, ahol öt napig „indiánosdit” játszottunk, kirándultunk, barkácsoltunk.

A kerület önkormányzatának támogatásával a 4. osztályos gyerekeknek évek óta lehetőségük van eljutni a Balaton-partjára, Zánkára. E név hallatán sokunkban ébrednek régi emlékek, hiszen ez a gyerekváros több évtizede igen híres. A mai harmincasok és negyvenesek közül sokan megfordultak itt gyermekként. A tábor igen kulturált, területén mindenféle szolgáltatás megtalálható, s ami a legfontosabb: itt a Balaton! Fürdeni a tó vizében, hajókázni, kagylót gyűjteni az egyik legjobb dolog! A környék, a Balaton-felvidék és a Káli-medence természeti kincseivel és kulturális örökségével számos lehetőséget kínál az itt töltött napok hasznos és kellemes eltöltésére.

A táborban önkormányzatunk jóvoltából többféle ismeretterjesztő előadás közül választhatunk. Rendkívül segítőkész és felkészült pedagógusok mutatják be a Balaton élővilágát, kialakulását. A legbátrabbakkal éjszaka a csillagokat vizsgáljuk óriási távcsövekkel. Sokat kirándulunk, hiszen a környék geológiai érdekességeket is rejteget. Itt van a közelben Tihany, ahol a régmúlt időkbe tekinthetünk vissza, és Nagyvázsony a várral. Se szeri, se száma az érdekességeknek.

Ezeknek az együtt töltött napoknak igen jelentős szerepe van a közösség formálásában. A gyerekek nagyon sok élménnyel gazdagodnak, fontos ismereteket sajátítanak el, jobban megismerik az országot, egymást és tanáraikat.

Balatonnál sej-haj, de jó!

Több évig Ivánku Ági néni vitte a gyerekeket táborozni a Balatonhoz, tavaly viszont mi kaptuk meg a lehetőséget erre. A szervezés éppen ezért egy kicsit nehezen ment, hiszen újak voltunk . Nehezen jött össze a csapat, de végül sikerült!

Június 19-én vonatra szálltunk és végül szerencsésen megérkeztünk a Balaton-partjára. Hamar elfoglaltuk szállásainkat, kipakoltunk, és máris az új medencében találtuk magunkat. Az időjárás-felelősnél sikeresen közbenjártunk, így remek időnk volt a

következő kilenc napban (Köszönjük, de jövőre elég lesz néhány fokkal kevesebb is!). Csak az utolsó éjszakai bátorságpróbát fújta el a szélvihar.

Volt ott minden: fürdőzés a Balatonban és a medencében, versenyek a vízben, a pályákon, a homokban, a ping-pong asztalnál, tréfás sorversenyek, kirándulás a szigligeti várhoz Zánka -(régen Barbie) busszal. Óriáscsúzdázás Zánkán, világcsúcsdöntés vízipompa készítésben és kidurrantásban, esti közös diszkó a gádosokkal, villanyfényes fellépés a rockys lányoknak a Balaton-parti színpadon, és esti diszkós hajókázás a Balatonon, riszáltunk így is, meg úgy is! Ha már nem bírtuk a meleget és a napot, akkor gyöngyöt fűztünk, kártyáztunk, szókeresőt játszottunk vagy frizurákat készítettünk egymásnak, egyszóval nem unatkoztunk.

Reméljük, hogy mindenki jól érezte magát és jövőre még többen leszünk!

Keréipáros szemmel a még csöndes „Művészetek Völgyében”

Ha azt mondanánk: „Ez a tábor nem jöhetett volna létre a FŐK támogatása nélkül”, a hallgatóság nagy része nem értené. Mi is egy kvíz-játékból tudjuk, hogy a rövidítés nem azt jelenti, hogy Fiúk Ökörködése Kétkeréken, vagy Fenegyerek Össznépi Kerekezése, hanem Független Ökológiai Központ.

Szóval, a FŐK segítségével és szenvedélyes keréipáros némettanárnőnk oltalmában ismerkedtünk a Dörögdi – medencével.

Gyakorlati ismereteinkről egy itthoni próba – túrán kellett bizonytságot tennünk, hogy Marika néni lelki nyugalmát helyreállítsuk. (Úgynevezett bicajos jogsit szereztünk.) Elérkezett az indulás napja, felhőszakadással edzve lelkünket. A képzett biciklizők azonban bőrigázottságot megvető

bátorsággal, néhányan majdnem egyenesen a „nomád táborból” indultak az iskolánk előtti találkozóhelyre.

Fedél alatt az előkészítő elmélet, házon kívül az érintetlen természet. Bent, mint egy parlamenti képviselő védhettük különféle igazainkat, kint, mint egy természetvédő óvhattuk a ritka erdei hangokat (merthogy pocok-üregek labirintusát sem minden nap lát az emberfia, hát még különös ciripelésre emlékeztető hangokat hallva. Ez volt az Imári – domb meglepetése). Érzékszerveinket finomítandó - visszatérve az érkezési napra - a bemutatkozás nem csöndes kézfogás vagy szokásos névmemorizálás, hanem 20 pár mezítelen láb és a friss fű illatának találkozása volt.

Talpunk csiklandozása után „gyógynövény – illatpróba” ébresztett rá érzékszerveink sokaságára. Ja, és az új ízek!! Friss tejet a tehenészetből hoztunk reggelente a tejeskannákon is versengve. Kuktazkodtunk, mosogattunk – hogy jó anyánk se ismerne ránk – s amit főztünk, meg is ettük. De, hogy el ne macskásodjunk, jókat fociztunk a „tókerben”. A lánycsapat tagjai, a fiúk elnéző engedményeivel, hogy – hogy nem, de egyetlen góllal nyertek.

A sportból nem volt elég, az udvaron is pörgött a kerék. A gyalogtúrát kilométerekkel cifráztuk, Királyköt végül nem találtuk. Ám a vízimalmot Kapolcson bejárhattuk, s a híres kovácműhely előtti tűzoltókocsit is megpróbáltuk. Taliándörögdön a Szent András kolostor volt az úti cél, legfőképp mégis egy gólyacsalád maradt az emlék: a Spektrumon sem láttunk még ilyet: a nagy gólya repülni tanította a kicsinyeket.

Másnap a méhészbács méheket mutatott, s elmagyarázta, hogy készül a méz ott. S hogy az ősi mesterségekről még többet megtapasztalhassunk, hangszerkészítő mestert is fogadtunk. Muzikális táborozóinknak ez sem volt elég, fuvola- s furulyaszóval biztosították az ébresztő zenét.

Más mesterségnek is hódoltunk a Művészetek Völgyében, batikoltunk sokszínű lében.

Száraz tónak nedves partján környezetet védünk, s híres Nagyvázsonyban íjat feszítettünk. Pihenésképpen is kerékpárra pattantunk, a 100km letekerése után sulink is büszke lehet ránk.

Nomád tábor

1999-ben indult útjára a mára már hagyománnyá vált nomád tábor. Az eltelt hét év alatt az ország legszebb tájaira látogattunk el. Voltunk a Bükkben, a

Vértesben, a Bakonyban, a Mecsekben, a Zemplénben, a Mátrában és a Pilisben is. Idén az Őrség természeti és kulturális értékeit ismertük meg.

Fákkal körülvett, kis tisztásra felvert sátrakban lakunk, magunk főzünk, a vizet is mi szerezzük be.

Együtt mosogatunk, takarítunk, lavórban fürdünk. Sokat túrázunk, megismerkedünk a környék nevezetességeivel, barkácsolunk, sportolunk, játszunk, pataokban sétálunk, élvezzük a természet közelségét. Soha nem marad el az új táborozók felavatása, a tábor királyának, királynőjének megválasztása és az éjszakai bátorságpróba sem. Közben még a televízió, a telefon és a számítógép sem hiányzik.

Együtt vagyunk, segítjük egymást, jól érezzük magunkat. Nagyszerű érzés a városi zaj után madárcsicsergésre ébredni, este és éjjel hallgatni a fák közül kiszűrődő rejtélyes hangokat, érezni az erdő illatát.

Barátságok szövődnek kicsik és nagyobbak között. Aki egyszer ráérezett a „nomádozás” ízére, az alig várja már a következő nyarat.

Miért? Mert egyszerűen jó itt!

Vókány

Maurer bácsi már volt vagy 70 éves, de még mindig fürge léptekkel vezetett fel minket az erős kaptatón. Megmutatta a házát, mi meg egy héten belül meg is vettük azt. Beleszerettünk a kilátásba, a környező hegyekbe, meg a vókányi levegőbe, ami nagyon tiszta, szinte elaltat a városi szmog után.

A következő évek nyaraira tehát megvolt a programunk. Egy pesti látogatónk a vásárlás utáni évben meg is vigasztalt: 100 évre való munkátok lesz itt! És igaza volt. Nincs még meg a 100, de a 17 se rossz. Amennyit fejlődött a tábor, az szinte mesébe illő! Nem a pénzből származott az előremenetel, hanem a gyerekek lelkesedéséből táplálkozott.

Egy régi préház és egy trágyával kitömött istálló nem rossz kezdet. A jelen meg egy galériás, kifestett, lebetonozott több funkciós nagy ház, és az istálló helyett egy konyha, romantikus hálóhelységgel. A házak között terasz, asztalokkal, székekkel, ebédlő, és pingpongasztal. No, és persze hely a sátraknak.

Az erdő követeli ugyan a helyét, évről évre nagyobb területet foglal el, de mi álljuk a sarat.

Villany és víz természetesen ma sincs. De nem is hiányzik. TV-t úgyse néznénk, a sötétet meg petróleumlámpával üzzük el. Víz minden évben a falusi kutakból származik, tiszta, iható, csak fel kell hozni. Eddig mindig megoldottuk. Apropos, megoldás! Talán Vókány legfőbb varázsa ez! Meg kell oldani, ha azt akarjuk, hogy meglegyen. Ez mindenre vonatkozik! Az ebéd-től kezdve az alvóhelyen keresztül az erdőirtásig. Meg kell küzdeni a körülményekkel, és ez kovácsol minket össze abban a néhány nyári napban.

Mindenki jelentkezhet a vókányi nagy kalandra, de csak azokat vesszük el, akik a felvételin, – írásbelin, és szóbelin, - jól megfelelnek. Meg, akik egész éves munkájukkal bizonyították: oda valók!

A túljelentkezés általában kétszeres, időnként háromszoros. Így vannak olyan évek, amikor szükség van második turnus indítására is. Ha egyszer kiszámolnánk pontosan, hányan is érezték már meg a vókányi életérzést, úgy félezer gyerek biztos összejönne.

És hogy mit is csinálunk mi ott? Mindent, amit Pesten nem lehet: éjszakai túrákra járunk, bátorságpróbákat rendezünk, meg rendszeresen kémleljük az orvos házát. Hogy ki az az orvos? Le kell jönni Vókányba, és mindenki megtudhatja! De addig nem! Ez legyen a tábor romantikus titka. Aztán „Vókányvetélkedőzünk”! Lovas-kocsi-gyorsulási versenyt rendezünk a falu főutcáján, ősz hajszálakat, állatokat, terményeket gyűjtünk,

ismerkedünk a falusi szokásokkal, emberekkel. Ha meglátnak minket, egyből tudják, miben kell segíteni a csapatokat. Vókányiak, pestiek egy célért küzdenek... A legjobb csapat komoly jutalmat kap minden évben.

A „Pécs vetélkedőről” még nem is szóltam! Na, az is egy nagy kaland! A Széchenyi téren a galambterelgetés, meg az aszfaltrajz verseny, a szökőkutas játékokról, meg a Memi pasa fürdőjében megtartott kincskeresésről nem is beszélve. Ha van időnk, a város nevezetességeinek játékos megtanulása után felmegyünk a Tettyére, meg a Havi-hegyre, esetleg a Misinára is. Az állatkert is kedvelt úti célunk. Az igazán pihentető persze minden évben a harkányi strand. Egész nap ülünk a langyos vízben, az étteremben étlapról választunk ebédet. Aztán este visszatérünk a vadonba. Fel a hegyen. A tábor az úttól ugyan csak másfél kilométer, de a szintkülönbség miatt kissé izzasztó a menetelés. Nem beszélve az erdei állatokról, amik ugyan csak elvétve adnak jelt magukról, de hangjukat folyamatosan hallhatjuk. Éjszaka, a fürdés után a csillagnézés a fő program. Keressük a műholdakat, ismerkedünk a csillagképekkel, közben a bozótból vaddisznóröfögés hallatszik, a fákon pelék veszekednek, baglyok huhognak... Ilyen egy vókányi éjszaka. De néhány nap után már észre se vesszük

a körülölelő feketeségben rejtőzködőket, megszokjuk, ők ide tartoznak, Vókány inkább az övéké. Nekünk csak néhány nap, esetleg néhány hét jut belőle. De aki egyszer megérezte, nem felejt. Vókány beleépül minden porcikájába...

A kihívás napja – challenge day

Hosszú évek óta diákjaink és tantestületünk mindig szívesen vesz részt nagyobb sportos megmozdulásokon. Kapva kaptunk az alkalmon, amikor hazánk is benevezett a világszerte fontos eseménynek számító egész napos sportolásra, azaz a Kihívás Napjára. Iskolánk teljes erőbedobással, minden sportolási lehetőséget felkínálva készül erre az alkalomra.

Minden év május utolsó szerdáján reggel rollerek, kerékpárok, gördeszkák, görkorcsolyák „parkolnak” az iskola kerékpár-tárolójában. Ki negyed óra alatt, ki többször negyed óra alatt ér az említett közlekedési eszközökkel az iskolába. Így már becsöngetésre sokszor negyed órás sportoláson vagyunk túl. A közös bemelegítés után korosztályonként háztömb körüli futással melegítünk az elkövetkező 10-12 órára. Lehet itt csapatban zsinórlabdázni, röplabdázni, kidobózni, kosárlabdázni, focizni, váltóversenyezni, kötelet húzni. Lehet kerékpárral, és egyéb kerekessel akadályokat leküzdeni. Megnyílik a ping-pong terem is. Célba dobással, rúgással, ütéssel, ugrókötelezéssel, lépcsőszökdeléssel, tollasozással, dekázással, labdapattogtatással,

karikapörgetéssel, és sok más sportmozgással egyedül is sok-sok negyedórát lehet szerezni.

A nap két fontos eseménye: a tanár-diák kosárlabda vagy röplabda mérkőzés, és a tanerők (és azok segítőinek) labdarúgó vagy kosárlabda mérkőzése az öregdiákokkal.

És vajon mi ez a negyed óra? A Kihívás napján negyedórás sportolással pontokat gyűjthetünk. Minél többször mozgunk 15 percet, annál fittebbek lehetünk!

A kerületben, nevünkhöz híven, eddig iskolánk volt a legeredményesebb ezen a napon.

Kapcsolataink az olimpiai iskolákkal

Iskolánk –már Hajós Alfréd nevének felvétele előtt is – sok sportversenyen vett részt. Az olimpikonok nevét viselő iskolák táborába lépve még jobban felpezsdült versenyzői életünk. Eleinte félszegen, ismeretlenül indultunk útnak.

Tapasztalatokat szereztünk, és sikereket értünk el. Ma már régi ismerősökkel találkozunk, örömmel várjuk a megmérettetéseket. Itt nemcsak nyerni, de részt venni is jó. Versenyzőink, és mi pedagógusok is kellemes emberi közegre találunk mindig. A programokon a magyar olimpiai sportélet régi és mostani nagy sportolóival is találkozhatunk. Tanulóink igen komoly nevelő hatású és jó légkörű eseményeken ismerhetik meg őket.

Szeptember második hetében utazunk Egerbe, ahol a Kemény Ferenc emlékére szervezett versenyen veszünk részt úszócsapatunkkal. Legjobb eredményünk: csapatban és egyéni számokban is bronzérem. Ősz derekán itthon, Budafokon a Hajós-napok keretében sportos- és szellemi vetélkedő keretében emlékezünk névadónkra osztályainkkal és a többi „Hajós” iskolával. Gödöllőről, Pesterzsébetről és Zuglóból jönnek hozzánk versenyzők. Minden évben mi is ellátogatunk hozzájuk hasonló sportos és szellemi versenyre. Rendszeresen focizunk a Bozsik-kupán Szőnyben és a Fehér Miklós –kupán Pesterzsébeten. Népszerű farsangi váltóversenyeinken több olimpiai iskola is lelkes versenyzőnkké vált.

Sokszor sikerült már az első helyen végeznünk mind a szellemi, mind a sportversenyeken. A Nemzetközi Olimpiai Nap tiszteletére szervezett atlétikai viadalon mindig nagy izgalommal állunk rajthoz a Puskás Ferenc Stadionban. Legjobb eredményünk a csapatban megszerzett ezüstérem.

Minden rendezvényen koszorúzással emlékezünk meg névadónkról. Így válnak teljessé az olimpiai eszmét őrző alkalmak.

Csupa Izom Vidámság Torna

CSIVIT

„...Fürge róka lábak...” dallama hangzik, és sok százan szökdelnek, hajlítanak, guggolnak, tapsolnak.

1999-ben kapcsolódott be iskolánk a tornát népszerűsítő sportmozgalomba, amelynek Szuh Csaba (tornász versenybíró) volt a szülőatyja. Sajnos ő már nincs közöttünk, de amit elindított, az nagyon hangulatos, jó és fontos dolog. Ez a sportág kiválóan alkalmas csapat- és közösségépítésre, az önismeret fejlesztésére. Nem utolsósorban a tornász fiúk is lehetőséget kapnak, hogy ebben a sportban megmutassák erejüket. Hiszen nálunk hagyománya van a szertornának, és sok szép eredményt értek el fiaink és lányaink is.

Mi is ez a CSIVIT? Kötélmászó és kötélhúzó verseny, hármas csoportokban szekrényugrás és cigánykerék bemutató, valamint egész csapatos gimnasztikai szabadgyakorlat végzése zenére vagy ütemezésre. Elsőtől hatodik osztályig űzhető ez a tevékenység, és versenyezhetnek vegyesen lányok és fiúk is egy csapatban. Így a három korosztályban iskolánk tartalékokkal együtt 54 gyereket szokott versenyeztetni egyszerre. Sok-sok éremmel, és kisebb kupákkal szoktunk hazatérni. 2005-ben, a budapesti döntőben elnyertük a CSIVIT vándorkupát a Margitszigeten. Itt, a Palatinus strandon zajlik a nagy döntő minden évben. A gyerekek nemcsak az érmeknek, hanem jó időben a fürdőzésnek és egy üveg „Bambinak” is örülhetnek.

Kell ennél nagyobb jutalom egy keményen „ledolgozott” délelőtt után?

Tóth Ida

Sportos életünk

Iskolánk alapítása óta foglalkozik a testnevelés emelt óraszámú oktatásával. Minden tanulónk nap mint nap találhat magának sportos elfoglaltságra lehetőséget a szabadidős sportoktól a versenysportig egyaránt. A XXII. kerület egyetlen, a testnevelést magas óraszámokban oktató iskolája vagyunk. Minden

reggel 5 perc tornával kezdjük a napot, amelyet először a testnevelők irányítottak a reggeli sorakozó alkalmával, második éve viszont az iskolarádióból hallatszik a gyakorlatvezetés.

Sokfajta sporttevékenységből lehet választani az ide járóknak: atlétika, asztalitenisz, labdarúgás, kosárlabda, torna, tartásjavító torna, játékos sportfoglalkozás. Évek óta külső edzővel eredményesen működik a rock and roll edzés is. A gyerekek tágas, szép környezetben edzhetnek. A sportpályáinkon, a füves területeken mindig pattog a labda, a tornateremben, és a nemrég épült tornaszobában is mindig nagy a sürgés-forgás.

Évről évre a versenyeken kívül bemutatóórákat tartunk, sportbemutatókon veszünk részt. Sportos szokásaink és hagyományaink közé tartoznak a házi sportversenyek, bemutatók (szülőknek, hozzátartozóknak is), őszi és tavaszi mezei futóversenyek, Hajós-napi, osztályok közötti játékos váltóversenyek, alsós és felsős asztalitenisz, kispályás foci, háziversenyek, és a májusi testnevelés vizsga a 6.-os évfolyam testnevelés tagozatosainak. A Kihívás Napja a Hajósban kezdetektől fogva egész napos testmozgást jelentett és jelent szülőkkel, régi tanítványokkal együtt. Minden év végén sportünnepélyt tartunk.

Évente 9-10 versenyt rendezünk iskolai, kerületi és országos szinten: alsós és felsős grundbirkózó versenyek, alsós szertornaverseny, farsangi váltóversenyek a kerület óvodásainak és a kisiskolásoknak, valamint az olimpiai iskoláknak. Két alkalommal kerületi CSIVIT versenyt is tartottunk. A kezdetektől egészen a 90-es

évek végéig az iskola udvara adott otthont az atlétikai versenyszámoknak, a tornaterem pedig a felsős szertorna versenyeknek.

Számos kerületi, budapesti, országos diákolimpiai és egyéb versenyen veszünk részt: FUTAFOK (szinte teljes iskolai létszámmal), őszi és tavaszi atlétikai versenyek, labdarúgó tornák, asztalitenisz versenyek, tornaversenyek, játékos sportváltó verseny, úszóversenyek, grundbirkózó versenyek, Szivárvány-kupa, olimpiai iskolák közötti úszó-, labdarúgó- és atlétikai erőpróba, CSIVIT.

Tanulóink sporteredményeit a „Hajós-sport” faliújságon naprakészen lehet követni, minden év végén az arra érdemes ballagó „Jól tanuló, jól sportoló” diákunk megkapja az iskolai Hajós-plakettet.

A más egyesületekben sportoló tanulóink eredményeit is számon tartjuk. A kiválóan tanuló és sportoló diákjainkat kerületi és fővárosi kitüntetésre rendszeresen felterjesztjük. Az egész éven át jól sportoló diákjainknak jutalomkirándulást szervezünk.

Iskolánk tanulói 30 év alatt 14 sportágban versenyeztek, és szereztek érmeket, pontszerző helyezéseket a kerületi versenyeken, 14 sportágban a budapesti, és 6 sportágban az országos diákolimpiákon.

A kerületi mozgósító- és eredményességi versenyen az iskolánk az I. helyen áll.

Eredményes sportágaink:

A nyolcvanas években a kosárlabda és a Toldi-kondi, a kilencvenes években a röplabda, a sakk és a mini trampolin, napjainkban az atlétika, a labdarúgás, a szertorna (1999-ben megkaptuk az „Arany fokozatú Tornász Iskola” címet), CSIVIT,

grundbirkózás, játékos sportváltóverseny, asztalitenisz, úszás.

Sportünnepélyünk

Iskolánk 10 éves fennállása tiszteletére rendeztük meg első, önálló sportbemutatónkat. Sportos életünk év végi összefoglalója ez az alkalom. A nézőtérén mindig szívesen látott vendégek a szülők, hozzátartozók, a kerület önkormányzati vezetői, a volt és mai olimpikonok, az olimpiai mozgalom személyiségei.

A kisebbek ügyességüket, együttes munkájukat, a nagyobbak az edzéseken tanult nehezebb mozgásokat mutatják be. Zsámolyon szökdelnek, padokat emelnek, szereket hordanak. Kis segítséggel a szereplők rendezik be a bemutatók helyszíneit. Nagyon jó alkalom a közös munkálkodásra, az örömteli sportos szereplésre.

Tréfás táncok, labdás ügyeskedések, torna és CSIVIT gyakorlatok, aerobik-, művészi torna- rocky-, karatebemutatók váltják egymást. A végén sohasem maradhatnak el a legbátrabbak lélegzetelállító trampolin ugrásai.

Legjobb gyakorlatainkat kerületi és budapesti sporteseményeken már többször nagyobb közönség is láthatta. (Millenniumi gyermeknap, Torna-ünnep a Margitszigeten, olimpiai iskolák igazgatói találkozója, stb.)

Legmeghatóbb része ünnepélyünknek sportolóink felvonulása, amelyen az év folyamán szerzett érmeiket a nyakukba téve jelennek meg együtt a „színpadon”. Ilyenkor az érmek csilingelése, néha még az őket köszöntő zenén is áthallatszik.

Kitüntetett diákjaink

Iskolánk az aktív sportolás mellett fontosnak tartja, hogy a jó képességű diákok a tanulásban is aktivizálják magukat. Eminens Alapítványunk is ennek támogatására jött létre. Szerencsére nemcsak a Tompa utcában gondoltuk így, hiszen a XXII. kerületben és a fővárosban is alapítottak díjat. Tanítványaink közül már hárman kapták meg a Budapest Főváros Önkormányzata, a Budapesti Diáksport Szövetség és a Budapesti Egyetemi-Főiskolai Sportszövetség által odaítélt „Élen a tanulásban, élen a sportban” díjat a tanulásban és a sportban nyújtott kimagasló teljesítményük elismeréséül. A kerületi „Jól tanuló, jól sportoló” díjat eddig egy tanulónk vehette át. Kiváló tanulmányi eredményük mellett a saját sportágukban mindannyian kimagasló eredményeket értek el.

Steili Dorottya, akkor 4. osztályos tanulónk atlétika sportágban megszerzett budapesti bajnoki címéért kapta meg a budapesti díjat.

999-ben Sándor Dániel, akkor 8. osztályos tanulónk a triatlon sportágban elért kiváló helyezése miatt,

2004-ben Steili Márk, szintén 8. osztályos tanulónk a kajak-kenu sportágban kenu versenyeken ért el bajnoki címeket, és kapta meg a budapesti kitüntetést.

2006-ban Molnár Noémi, 6. osztályos tanulónk az atlétika sportágban jeleskedett országos és európai versenyeken, ezért a XXII. kerületi Önkormányzat elismerését nyerte el.

Mind a négy sportolónk nemcsak saját sportágában jeleskedett, és jeleskedik, hanem iskolánk színeiben a Diákolimpia egyéb versenyszámaiban is dobogós helyezéseket, bajnoki címeket ért el.

Az év végi iskolai ünnepségeken 2003 óta az iskolai Hajós-díj jár a legjobbaknak.

Athéntól Athénig

Az olimpiai eszme ápolása kiemelt feladata iskolánknak. Ennek egyik állomása volt, hogy 2001 őszén helyet adtunk Borovitz Tamás Athéntól Athénig címet viselő kiállításának. A kiállítást Deutch Tamás sportminiszter nyitotta meg. A felkérés nagy megtiszteltetés volt számunkra, hiszen ekkor még rövid ideje csatlakoztunk az olimpikonok nevét viselő iskolák családjához. A kiállítás egy héten át volt látható, jelentőségét növelte, hogy a kerület lakói, más iskolák diákjai, minden érdeklődő megtekinthette. A kiállítás, mely nemzetközi szinten is jelentős, hozzájárult az olimpiai eszme népszerűsítéséhez.

A Borovitz gyűjtemény részét képezi 6 olimpiai egyenruha, olimpiai fáklyák, olimpiai bajnokok aláírásai, emblémák, csapatnyakkendők, pólók, zászlók, képek. Több mint 30 év gyűjtőmunkáját fogja össze.

Az érdekességek sokasága, eszmei értéke arra ösztönzött minket, hogy mi is gyűjtsünk olimpiai relikviákat.

Olimpikonok aranyfája

2001 őszén nagy megtiszteltetés ért minket. Kerületünk díszpolgára, Munkácsy Károly szobrászművész iskolánknak adományozta a Magyar olimpikonok aranyfája című alkotását. A kopjafán az 1896-os athéni olimpiától a 2002-es sidney-i olimpiáig aranyérmes magyar olimpikonok neve olvasható. Külön érdekessége számunkra, hogy az első név az oszlopon Hajós Alfrédé, az utolsó Kolonics Györgyé.

Az ünnepélyes átadáson neves személyek tiszteltek meg minket. Iskolánk tanulói színvonalas műsorral köszöntötték az adományozót és a vendégeket. Büszkék vagyunk arra, hogy nekünk jutott az a megtisztelő feladat, hogy ezt az alkotást őrizzük. Igyekszünk megfelelni a minket ért kitüntetésnek. Diákjaink gyakran megállnak előtte, bogarásszák rajta a neveket, vendégeink a csodájára járnak. Kiemelt helyen áll az iskola díszei között.

Szoboravatás

2002. januárjában került sor Hajós Alfréd szobrának felavatására. A szobor, amely Huber József szobrászművész alkotása, az olimpiai kopjafa mellett kapott helyet. Az ünnepélyes avatón a polgármester mondott köszöntőt, Szabó Gyula Kossuth-díjas színművész szavalt, a diákok és a tanárok közös műsorral színesítették és tették emlékezetessé a vendégek számára is ezt az eseményt. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy körünkben köszönthettük Michael Hargrave-t, névadónk unokáját, aki Angliából látogatott el hozzánk. Az ünnepélyen nagyapja olimpiai győzelméről szóló naplórészlet felidézésével emlékezett névadónkra, állította példaképnek diákjaink elé.

A meghívott vendégek között voltak a MOA és az önkormányzat vezetői, Kolonics György, Wichmann Tamás, az olimpiakonok nevét viselő iskolák képviselői. Az ünnepség végén a jelenlévők megkoszorúzták az alkotást. Diákjaink évente kétszer tisztelegnek virággal, koszorúval a szobor előtt. Októberben a Hajós-vetélkedő győztes osztálya koszorúz, januárban az olimpiai délután keretében neves olimpiakonok részvételével helyezzük el a tisztelgés virágait.

Hajós-vetélkedő

Iskolánk 2001-ben vette fel Hajós Alfréd nevét. Ebben az évben tartottunk először Hajós vetélkedőt.

Célunk, hogy tanulóink jobban megismerjék névadónk életét, munkásságát, az olimpiák, a sport színes világát, neves képviselőit. Az első évben külön versenyeztek az alsó és felső tagozatosok. Néhány éve az osztályok együtt mérik össze erejüket 3.-tól 8.-ig. Az 1. és 2. évfolyamon rajzverseny és ügyességi váltóverseny keretében emlékeznek névadónkra. A szellemi vetélkedés kibővült a sportvetélkedővel, tablókészítéssel, neves sportolók felkutatásával. A 30. jubileumi évben meghívtuk a másik három Hajós iskolát is.

A vetélkedő témája előre kiadott: névadónk élete, munkássága, olimpiatörténet, sportági ismeret, aktuális magyar sportsikerek, olimpiai sikereink. Az osztályoknak előre kisorsolt témáról tablót

kell készíteni, melyek máig díszítik iskolánk falait. Készült már tabló valamennyi olimpia magyar érmeséről, világ- és Európa-bajnokságokról, az olimpiák legjeiről.

A feladatok sorát évről évre színesítjük, totók, villámkérdések, Most mutasd meg!, barchoba, képfelismerés alkotja a vetélkedőt.

A Hajós-vetélkedőket évről évre híres személyiségek tisztelik meg jelenlétükkel, s miközben a zsűrizés nehéz munkáját végzik, sok mindent elmesélnek magukról, a sporttal való kapcsolatukról. Állandó vendégünk Ivanics Tibor a MOA Tanács tagja, ő a zsűri állandó elnöke, Kolonics György, Wichmann Tamás. A vetélkedő vendége volt már Kiss Ferenc birkózó, Csik Katalin, (Csik Ferenc úszó olimpiai bajnok lánya), Földvári Gergely a Hajós Alfréd Társaság elnöke, az önkormányzat vezetői.

A vetélkedő kiemelt hagyománya lett iskolai életünknek. A győztes osztályok vándorserleget, oklevelet és egy jutalomnapot kapnak, valamint a vetélkedő végén az iskola tanulói nevében megkoszorúzzák névadónk szobrát.

Jónás Attila : Búcsúzunk az iskolától

Utoljára egy ismerős helyen,
Hová régen a muszáj hajtott,
Az idő elmúlt velem,
Látok sok ismerős arcot.

Sok ismeretlen kisgyerek egy helyen,
Kiket egykor felölelt egy terem.
Még félő kíváncsisággal néztünk egymásra,
S megtudtuk, milyen nehéz az iskolatáska

Itt a kapu, hol egy gyerek félve lép be,
És kamaszként bánattal távozik.
Sok apróság nőtt velem itt az égbe,
S talán évek után is köszön, ha velem
Találkozik.

Itt van a sok tanár, ki tudja nevünket,
És rengeteg tudással tömte a fejünket.
Mellettünk álltak, segítettek, ha kértük,
Nem ellenünk voltak, hanem értünk.

A lépcsőről sem utolsóként, s nem utoljára
Betekintek még az iskolába,
Honnan tarisznyában hozom el az emlékeket,
És a tudást, mely egy életen át végig vezet.

Olimpiai délután

Egy olimpiai bajnokról elnevezett iskolában egy élsportoló kell, hogy legyen a követendő személy! Hívjunk meg olimpikonokat az iskolánkba, hogy a gyerekek megismerkedhessenek velük! Tegyenek fel kérdéseket, lássák őket közeli, ismerkedjenek meg velük! Erre gondoltunk, amikor kitaláltuk az olimpiai délutánt.

Az első még **2005**-ben volt. A gyerekek és a tanárok is nagy izgalommal készültek a találkozóra. A gyerekek rajzoltak, plakátokat készítettek, emlékkönyvet hoztak, összeírták a kérdéseiket és rendbe hozták a tornatermet. Azon a januári délutánon **Kolonics György, Steinmetz Ádám és Barnabás, Zubor Attila és Wichmann Tamás** jött el hozzánk. A délután a második olimpiai kopjafa felavatásával kezdődött, majd a tornateremben folytatódott. A kérdések a találkozó elején még akadoztak, de a játékos feladatok oldották a feszültséget. Volt büntető dobóverseny, kötélhúzás, kötélmászás - és nem mindig a bajnokok nyertek! Végül, a két órára tervezett beszélgetésnek három óra múlva lett vége. A kiosztott több száz autogram sem vette el az olimpikonok jó kedvét, és ígéretet tettek arra, hogy máskor is szívesen eljönnek hozzánk!

Olimpiai délután 2.

Mező Máriát, a Magyar Olimpiai Akadémia főtitkárát.

A rendezvény ismét az olimpiai kopjafáknál kezdődött egy emlékszalag felkötésével, melyet minden olimpikon aláírt. A beszélgetésre egy rövid tornával (a mi mindennapos reggeli tornánkkal) melegítettek a bajnokok a tanulókkal és a nevelőkkel együtt, majd

következtek a tanulói kérdések a sportolók életéről, mindennapjaikról, és az újabb feladatok is: a kötélmászás:”Kolo” és a negyedikes Barta Olivér között, az elmaradhatatlan kötélhúzás az olimpikonok és a diákok, valamint az olimpikonok

és a tanárok között. Végül kiegyeztünk a békés döntetlenben, bár mi voltunk számbeli fölényben.

A bemelegítésnek köszönhetően a meghívottak jól bírták az autogramkérők rohamát, elmaradt az ínhüvelygyulladás is, így jövőre ismét találkozhatunk!

Kedves Olvasók!

Rendhagyó módon évkönyvünk végén köszöntöm Önöket. Az előző oldalakon számos információhoz juthattak iskolánk életéről, ünnepnapjainkról és hétköznapijainkról. Önök közül többen személyes élményekre emlékezhettek vissza az egyes fejezeteket olvasva. Bennünk, akik a múltat felidézve papírra vetettük az elmúlt évek eseményeiről feltoluló emlékeinket, gondolatainkat, sok-sok élményt hoztak elő a beszélgetések, örömmel válogattunk a régi képek között, nemegyszer hangos nevetés tört ki egy-egy kép láttán. A témák „elosztása” olykor teljesen egyértelmű volt, ki minek volt a „gazdája”, legjobb ismerője. Hálásak vagyunk az alapítók, honfoglalók emlékeinek felelevenítéséért. Köszönöm a szülőknek, akik egykor tanítványaink voltak, hogy lehetővé tették saját gyerekkori fényképük és ma idejáró gyermekük képének megjelentetését évkönyvünkben.

Büszkeséggel tölt el, hogy sok volt tanítványunk sikeres pályát, rendezett családot mondhat magáénak. Élsportoló, kutatóvegyész, diplomata, TV riporter, iparművész, orvos, jogász, színész, mérnök, pedagógus és számos kiváló szakember lett volt tanítványainkból.

Az elmúlt öt évben kiemelkedő változást hozott életünkben a névfelvétel. A közösen kialakított jelképrendszer, a kapcsolat az ország közel húsz oktatási intézményével és a Magyar Olimpiai Akadémiával, az élsportolókkal, olimpiikonokkal rendszeresen megszervezett találkozók, új hagyományaink meghatározó többletet adnak és segítséget jelentenek céljaink megvalósításában, nevelő tevékenységünkben.

Iskolánk tantestülete sokat tett és tesz azért, hogy a korszerű pedagógia eszközeivel, differenciált bánásmóddal valamennyi tanítványunkat felkészítse a továbbtanulásra, stabil alapokkal segítse későbbi sikeres életútjukat.

Köszönöm a kerület mindenkori vezetésének, hogy lehetőségeikhez mértén gondot fordítottak arra, hogy iskolánk kulturált körülmények között végezhesse munkáját.

Köszönöm a Szülőknek, hogy megbízható, mindig segítőkész partnereink, hiszen csak közös erőfeszítéssel érhetünk el szép eredményeket gyermekeinkkel.

Kívánom, hogy a következő évtizedekben is legyen sikeres az iskolánk, szeressenek ide járni tanítványaink, legyen elégedett az itt folyó tevékenységgel annak minden résztvevője!

Budapest, 2006-10-26

Szeretettel: Pataki Lászlóné

igazgató

az iskola alapító tagja

A kiadvány támogatói :

Budafok – Tétény Budapest XXII. kerület Önkormányzata

Almádi Truck KFT.

Eminens jól tanuló jól sportoló alapítvány:

19670223 - 1 - 43.